

ült, vala-
szorgal-
ndékei-t
pedig azt
es leány-
Prü-
eten csak
kikerül a
nytok, hát
k ezután
nyit beso-
mert na-
illik tar-
ét találos
ona. Az
kötelező;
hét alatt
kintem.
A ki elő-
légedetlen
t ingerült
sztségnek
csak a lap
t sem tud
A célhoz
aport nem
elező-lapon
l segít a
rom, nem
a kiadó-
esen foglal
ár ugyan
na is jó a
es fejtörés,
tek pedig
néha azon-
kedveért s
szky Iván.
két betü-
összetett
sedre egy
s megtalál-
szerkesz-
mert hiszen
ló feladat.
ian Gyula.
alamikor és
idok felelni,
és Gizella.
felében kis
nyyra ked-
; lesz majd
kis olvasó-

zes színnyo-
kötési tábla
folyamából
Athenaeum
cziek-tere 3.

henaem-épület
esten.

A MI KERTÉSZÜNK. (Lásd a 250. lapon.)

XLVI. kötet, 16. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. április 22-én.
Megjelen minden vasarnap 16 oldalon.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

PIROSKA már-már bizakodni kezdett, hogy neki lesz igaza, a bácsi szépen megfelelkezik sok dolga közt erről az egész kis kalandról. De ez a reménykedése nem tartott sokáig. Mert harmadnapon, mikor a reggelinél mindnyájan együtt ültek s a cseléd behozta a bácsinak a postán érkezett hírlapokat és leveleket, a bácsi egyik levél elolvasása után így szólt:

— Megjött a válasz, Magda néném; fölveszik Dezsőt az intézetbe.

Piroska csak félig értette és inkább bámulva nézett a bácsira. Dezső azonban, úgy látszik, rögtön kitalálta az egészet. Elvörösödött nagy izgatottságában s nyugtalanul kérde:

— Engem vesznek föl? Hová?

— Kalocsára fogsz menni konviktusba. Már nagy fiú vagy arra, hogy csak itt a falusi tanító oktattasson és nincs rendjén, hogy felügyelet nélkül kedved szerint töltsd a napot. Tehát beadlak a kalocsai konviktusba. Az nagyon jó intézet, a tisztelendő páterek ott nagy rendet tartanak.

— De én nem akarok oda menni, szólt Dezső hevesen.

— Meghiszem, hogy jobb szeretnél továbbra is úgy kényedre élni, mint eddig. De ebből már elég volt. A jövő héten indulsz.

— Nem! Én nem megyek!

A doktor nem jött ki a sodrából, hanem szilárdan ugyan, de nyugodtan felelé:

— Kedves fiam, tudod, hogy ilyen dologban nem kérdelem, mi tetszik neked, mi nem. Az fog történni, amit én rendelek. Javadra lesz.

Ezzel dolgára távozott. Dezső indulatos daczczal ugrott föl s amint magukra maradtak Piroskával, hevesen pattant ki:

— Pedig nem megyek! Megmutatom, hogy nem megyek!

Piroska elbusultan is, aggodalmaskodva is csitítgatta:

— Jaj, Dezsőcském, ne tüzeskedjél már no! Hiszen én is bizony nagyon sajnálom, kivált mikor tulajdonképen én okoztam...

— Ej mit! Már hogy okoztad volna!

— Hogy ne! Ha én nem kerülök ide, ez mind nem történt volna! Jaj, ugy sajnálom! De lásd, a bácsi bizonyosan jót akar...

— Köszönöm szépen, nem kérek belőle! Hallottam a híreket az ilyen intézeteknek. Bezárják az embert valami csuf kolostorba, a honnan ki sem lehet mozdulni. Igazi tömlőcz. A tanárok és tanítók meg mindenféle mesterek örökké a nyakán ülnek az embernek, reggeltől estig nyaggatják a sok haszontalan leczkével, irással. Én katonaleczke, nekem nem kell az a sok leczke...

— De csak kell tanulnod...

— Ej, mit tudsz te hozzá! Tanulhatok itt is. De kolostorba nem engedem magamat záratni, nem leszek én csuklyás barát!

— Ó, hiszen azt bizonyosan a bácsi sem akarja. Nem olyan borzasztók az ilyen intézetek... egy unokatestvérem is volt ott, nagyon dicsérte. Lásd, nem volna jó, ha a bácsit megharagitanád. Mert hát végre is mit csinálhatsz?

— Nem megyek, punktum.

— De ha visznek!

— Azt hiszed? Bajosan lesz belőle valami, mert az is szükséges volna hozzá, hogy még itt találjanak.

— Jaj! Ugyan mit beszélsz már! Csak nem akarsz megszökni?

— Azt én tudom, mit akarok. Ha tesszük, menj árulkodni a bácsihoz. Azt sem bánom, azért mégis megteszem. A kolostorba engem ugyan nem hurczolnak el. Délben még egyszer megkérdelem... és aztán... no!

Szikrázó szemekkel rohant el. Piroska utána futott, de már el nem érte s busan járdogált az udvaron. Hítte is, nem is, a mivel Dezső fenyegetőzött. Egyik perczben azt gondolta, hogy jó volna szólnia Magda néninek; de hátha lelohad a Dezső hirtelen indulata? Akkor ő csuffá lesz besugásával.

Égészen elkedvetlenedve ült le egy kerti padra s nagy kedve lett volna sirdogálni. De egyszerre csak megszólalt mellette egy jól ismert vidám hang:

— No's kis nagysádkám, talán bizony megártott az a minapi kis hideg fürdő? Beteg vagy?

— Ó dehogya! Nekem nincs semmi bajom, kedves Rudi. Hanem Dezső...

— Neki sem lehet nagy baja, mert az imént láttam a mező felé sétálni.

— Nem is beteg, de mégis nagy a baja.

Piroska elmondta röviden, de Rudi nem találta a bajt olyan borzasztónak.

— Biz ott kevesebb lesz a séta és kirándulás, de lesz helyette sok jó pajtás, az még többet ér.

— Igen, csakhogy Dezső nem akar menni... Azt mondta... legalább én úgy értettem, hogy inkább világgá megy.

— Az egy kicsit messze van gyalog; talán még az én csacsim se bírná ki. Ne félj semmit, nagysádkám, majd haza jön vacsorára, kivált mikor most még hideg is van éjjel. Dezső pajtás nagy tervét is összehozta majd egy kis csipős dér s majd szalad vissza a paplan alá.

— Te mindig csak tréfálsz. Pedig tudod, milyen elszánt tud ez a Dezső lenni... berontott az égő házba, leugrott a tóba... Lásd, te jó barátja vagy... lebeszélhetéd...

Rudinak az arczáról egy pillanatra, de épp csak egy pillanatra, eltűnt a vidám vonás. Mintha gondolkodóba esett volna. De a következő pillanatban már ismét tréfás hangon mondá:

— Ti leányok az efféléhez nem értetek. Mi férfiak büszkék és elszántak vagyunk és ha valaki ellenkezik velünk, csak azért is, török-szakad, végrehajtjuk bátor eltökéléseinket. És bizony irigylem Dezsőt. Mennyi szépet fog látni, míg végre eljut a világ végére és ott lelógatja a lábát!

Piroska nem tudta, hányadán van Rudival. Csakugyan helyeselné, hogy Dezső világgá fusson? És nem is tudhatta meg, mert ekkor már visszatért Dezső és közlekedett feléjük. Daczos gúnyval kérdé:

— Hallottad már, Rudi? Visznek kolostorba barátnak.

— Az igazi vitéz semmitől sem ijed meg, felelé Rudi. Én, ha épp kellene, még apát ur vagy akár püspök is tudnék lenni.

— No, hagyd a mókát, szolt Dezső komolyan. Szeretnék veled egy kicsit beszélni.

— Jó tanács kell? Szívesen szolgálok, ahhoz én nagyon jól értek; ha az első nem tetszik, mondok másodikat, míg csak el nem találom a guszthusodat. Ha pedig

segítségére van szükséged, szintén rendelkezésedre állok, én is, a csacsim is. Köztünk legyen mondva, a csacsimmal talán még tovább érsz, az nagyon bírja.

— Ej, mondom, hogy nincs kedvem tréfára!

— Kár! Hát beszéljünk komolyan és okosan; csakhogy az nagyon nehéz ám!

— Már pedig most nagyon komoly a dolog.

S ezzel Dezső karon fogta Rudit és elvezette a kert legtulsó végébe, nagy bújára Piroskának, aki ugyancsak szerette volna hallani, hogy a két jó pajtás miről tanácskozik. Aligha telt volna benne nagy öröme, ha meghallja, hogy rövid tanácskozás után Rudi így szól:

— Hiszen nem mondom . . . persze, hogy igazad van. Magam sem szeretném, ha nem járhatnék-kelhetnék többé itt a mi szép tájékunkon, hanem egy olyan unalmas nagy intézetbe dugnának be.

— Te szerencsés vagy, rajtad ez meg nem eshetik, nálatok nevelő van a háznál. Abba még csak bele tudnék törődni. De ezt nem tűröm el, nem én!

— Jól teszed. És én megmutatom, hogy igazi jó barátod vagyok. Megsegítek a tervedben. Tudod, én már messzebb jártam, utaztam sokfelé. Bíz csak rám, majd kifundálok én valami jó tervet. Délután jőjj a kis erdőhöz, ott majd elvégezzük.

Piroska egy csöppet sem volt megnyugodva, mikor látta, hogy Rudi és Dezső nagyon jó barátságban válnak el. Annyi bizonyos, hogy Rudi nem igen ellenkezhetett Dezsővel, mert ez különben, a milyen indulatos és akaratos, okvetlenül megharagudott volna s ott hagyja.

Az ebédnél Dezső, nem valami szeliden és alázatosan ugyan, de mégis csakugyan kérni kezdte a doktor bácsit, ne küldje el. A doktor azonban kurtán végzett.

— Kedves fiam! ez már el van végezve. Főlösléges többet beszélni róla. Jó dolgod lesz ott, meglásd.

Nem is beszélt Dezső többet. Piroska szinte csodálkozott és semmikép sem szeretete, hogy Dezső olyan nyugodt. Már legalább nyugodtnak látszik. Veszedelmesen hasonlít ez ahhoz, amint olyan ember szokott viselkedni, aki nagyon elszánta magát valamire. A kis leány persze nem tudta ezt oly világosan, határozottan; csak aggódott, nyugtalankodott, de szólani még sem igen mert.

Délután azonban, mikor úgy látta, hogy Dezső szokatlanul sokáig és csöndesen marad a szobájában, nem állhatta meg, hogy be ne nyisson hozzá. Azt hitte, nagy haragban dulva-fulva fogja találni; Dezső azonban egészen nyugodtan állt egy fiók előtt és mindenféle apró lim-lom közt keresgélt. Épp egy kicsike arany tokocskát vett elő, mely vékony fekete zsinórra volt fűzve.

— No, csakhogy végre megtaláltam! szolt örömmel.

— Mi az? kérdé Piroska kíváncsian.

— Egy kis emlék . . . régebben mindig a nyakamban viseltem . . . azt mondták, nem szabad tőle megválnom. De később nagyon unalmasnak találtam. Csak kis leányok szoktak effélel viselni. Ide tettem a fiókba s most a sok lom közt alig tudtam rátalálni.

— És miért kerested épp most? fűrkészte Piroska gyanakodva.

— Hát . . . csak úgy . . . eszembe jutott.

— Mutasd, mi van benne?

— Semmi . . . azaz, nem lehet föl-
nyitni, hát úgy gondolom, nincs is benne
semmi.

Csakugyan, hiába próbálgatták, nem tud-
ták fölnyitni. Nem is látszott a tokocskán
semmi rugó vagy zár.

H I N T A B A B A.

HINTA baba, hinta!
Hintázz szépen mint a
Pista meg a Linka.
Hinta baba, hinta!

Nagy multság lesz ma,
Tied most a deszka,
Magad lengj csak rajta,
Pista, Linka hajtja.

Hej hinta-palinta!
Czukros palacsinta,
Azt eszik ma délben
Pista meg a Linka.

Hinta baba-bábu!
Látod, mért vagy fábul,
Ha eleven lennél,
Ma te is azt ennél.

— Haszontalan kis portéka, szólt Dezső.
De hát egyebem sincs az atyámtól... erre
is csak úgy homályosan emlékszem, hogy

rászoktattak, ne adjam ki soha a kezem-
ből senkinek.

És mindjárt a nyakába is akasztotta.

Aztán hirtelen elejét vette minden további kérdezgetésnek, mert fogta a kalapját és kiment.

— Nagyon szép idő van, most nem tanulok ... inkább sétálok.

S már kint is volt.

Azután, — azután hiába várták ozsonnára, hiába vacsorára is. De eleinte csak Piroska aggódott óráról órára jobban. Vacsora után már nem bírta titkolni s szólt Magda néninek.

— Ugyan hová gondolsz, kicsikém! felfelt a néni mosolyogva. Nem kell azt mind elhinni, amit az ilyen hebeburgya tüzeskedő fiu beszél. Elmaradt ő már máskor is a vacsorától. Majd előkerül.

De nem került elő. Másnap reggel nem lehetett többé semmi kétségek. Dezső eltünt, — megszökött.

(Folytatása következik.)

A MI KERTÉSZÜNK.

(Képpel a czimlapon.)

A MI szép kertünkben
Temérdek virág van.
Temérdek virág közt
Virulunk mi hárman.

Hárman egy testvérek,
Három kis leányka —
Tüzködünk virágot
Hajunkba; ruhánkba.

Van egy jó kertésze
A mi szép kertünknek
Neve: hü öreg György,
Szeret ez bennünket.

Akár a virágot,
Minket is úgy ápol.
Éri is dicséret
Anyánktól, apánktól.

Ha látjuk a kertben,
Szaladunk elébe,
Ő meg fölszed minket
Vállára, ölébe.

Számunkra virágot
S zöld gallyakat tördel —
S mulatunk pompásan
A hü öreg Györggyel.

REJTETT KÖZMONDÁSOK.

I. Szótagrejtvény.

A követte ő tizenkét szótagból: *a, vát, csü, ja, meg, tes, be, ber, le, sza, em, áll.* öt szót lehet alkotni. Ha pedig e szavakat helyesen állítjuk össze, egy magyar közmondást kapunk.

II. Szélmalom-rejtvény.

	Z												
	V												
	S												
	V												
	R												
	E												
E	Z	-	Z	E		Z	S	E	S	E	E	E	
	E												
	E												
	Z												
	E												
	E												

Ha egyik betüből kiindulva, helyesen olvassuk valamennyit körben végig, egy régi példaszót kapunk.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor,“

emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak, gyűjtötte
Füssy Tamás.

(A jutalom-sorsolásban azok vesznek részt, akik mind a két rejtvény megfejtését beküldik.)

A BAGOLY ÉS A BÉKA.

— A »Kis Lap« 35-dik színes műmelléklete. —

BREKEKE kidugta a fejét a vízből, szét-nézett és nagyon kedvére valónak találta a világ sorját ott a víz fölött. Fölmászott tehát egy nagy kőre, mely kiállt a vízből.

— Jaj de csak gyönyörű is az ilyen tavaszi éjszaka! A hold szépen világít, a levegő enyhe, nem kell félnem, hogy náthát kapok, ha itt kint üldögélek. Azt hiszem, a hangomnak sem fog megártani, ha egy kicsit énekelek.

Mindjárt kezdte is köszörülni a torkát.

— Bizony rég nem nótáztam. Azon a hosszú, csuf hideg télen át mélyen elbujva kellett kuczorognom, már szinte félttem, hogy berozsdásodik a torkom. No de most elfújom a legszebb békanótákat. Képelem, mennyire vágyakozik is már az egész környék, hogy újra halljon egy kis békahangversenyt. Rég nem volt része benne; de hát nem rajtam mult. Most már megszerzem embernek, állatnak azt a gyönyörűséget, hogy újra hallhassanak békabrekegést. Nincs is annál szebb a világon!

Es tele torokkal rágyújtott a békanótára.

Hallgatták és gyönyörködtek-e benne sokan, nem tudom. De valaki mégis volt, aki örült neki. Fönt magasan a levegőben röpkedett a bagoly és így szólt:

— A nyulpecsenye nagyon jó, ha van. Ha nincs, akkor az egér is jó. De ez is csak úgy, ha van. Amde ha ez sincs? Akkor a béka is jó. Nyulat hiába kerestem! Egeret sem találtam. De amott egy béka brekeg. Mivel pedig én bölcs vagyok, tehát a mikor az éhség rászorit, beérem a békával is. Ott ül a kövön, látom.

Csakhogy a béka is látta. És nem szeretette az ilyen hallgatóságot. Alázatosan kérte tehát:

— Kedves bagoly ur, kérem, ne háborgasson ártatlan multságomban. Megvallom, nem érzem magamat nagy bátorságban, mikor remek csórét és karmait látom.

— Hová gondolsz! Hiszen én csak a

szép énekedben akarok gyönyörködni. Azért jövök egészen közelre, hogy jól halljam. Nagyon szeretlek benneteket.

— Igazán?

— Ha mondom! Csak folytasd a nótát.

Brekeke folytatta is. Épp a közepén volt a legszebb nótájának, mikor a bagoly gunyos kárörömmel hirtelen rácsapott s már-már belevágta erős karmait. De mégsem volt eléggé gyors. Brekeke egy szempillantás alatt lebukott a vízbe, oda pedig a bagoly nem mehetett utána.

— Haszontalan békája! Mégis elmenekült! Pedig mily szépen elhittetem vele, hogy csak az énekét bámulom.

— Csak félig hittem el, csak félig, kedves bagoly koma, felelé Brekeke, egy közeli sűrű, biztos nádbokor tövében ütve föl a fejét. Nem vagyok bölcs, de annyit mégis tudok, hogy mikor az ellenség hízogó szával közeledik, rendesen vesztünkre tör!

S lebukott a mélybe, a bagoly pedig éhesen röppent odább.

VAD LACZI VADÁSZKÉPE.

(Képpel a 252. lapon.)

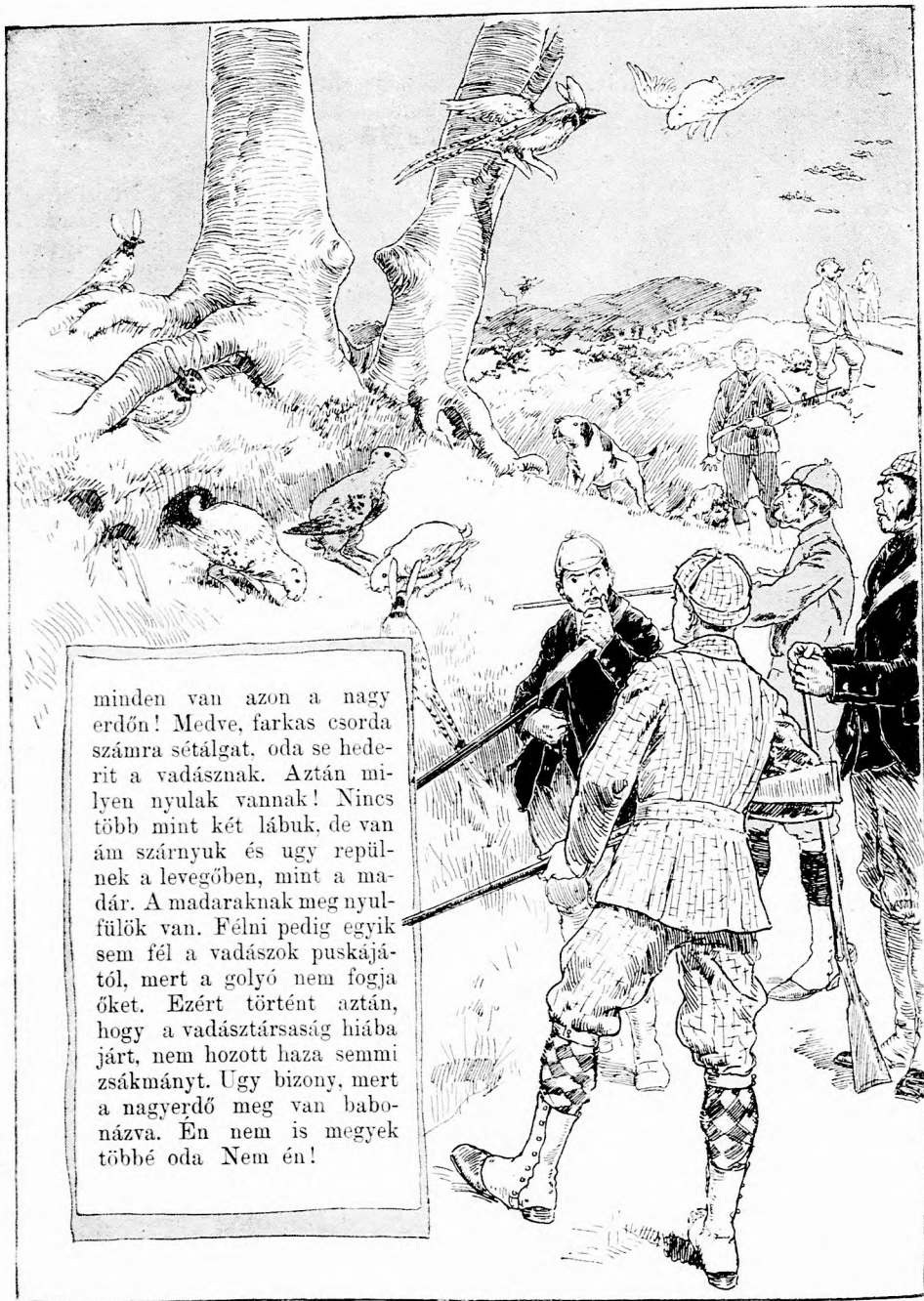
BÜZESKEDETT Laczi, mert pajtásai, Roszcsont Ferke és Rontó Pali, nagyon hitetlen képet vágta a beszédéhez.

— Hiszitek, nem hiszitek, mégis úgy volt, szóról szóra úgy volt, a hogy lepingáltam. Persze, ti még nem láttatok igazi vadászatot amott kint a nagy erdőn. En sem láttam tegnapig. De most aztán megmutattam, hogy a mit akarok, azt meg is teszem.

Az én apám is persze mindig azt mondogatta, mikor kértem, vigyen ki engemet is egyszer nagy vadászatra:

— Az kellene még csak, hogy ott lábatlankodjál a puszkacsövek előtt. Itthon maradsz.

Itthon? Majd meglátjuk. Mikor tegnap előálltak a kocsik és a vadásztársaság fölült, senki sem gyanította, hogy én is ott vagyok ám az egyik kocsin. Igen kényelmesen ültem a saraglyában a széna alatt. Ott kint aztán szépen kibujtam és végig néztem a vadászatot. Jaj, biz az csoda, mi

minden van azon a nagy erdön! Medve, farkas csorda számra sétálgat, oda se hederít a vadásznak. Aztán milyen nyulak vannak! Nincs több mint két lábuk, de van ám szárnyuk és úgy repülnek a levegőben, mint a madár. A madaraknak meg nyulfülök van. Félni pedig egyik sem fél a vadászok puskájától, mert a golyó nem fogja őket. Ezért történt aztán, hogy a vadásztársaság hiába járt, nem hozott haza semmi zsákmányt. Ugy bizony, mert a nagyerdő meg van babonázva. En nem is megyek többé oda Nem én!

Roszcsonot Ferke és Rontó Pali nevettek is, bosszankodtak is.

— Ugyan, Laczi pajtás, ne nekünk beszélj és pingálj ilyen bolondságokat. Magunk is tudunk effélet. Alighanem rosszul jártál a kiránduláson, de hát az ilyen mese legfeljebb a kis hugodnak jó. Itt jön ni, neki mondd el.

— Nekem? Már elkésett veled, szólt a leányka. En már tudom, mi történt az én kedves Vad Laczi bátyámmal a tegnapi kiránduláson. Csakugyan ott volt és minduntalan ott lábatlankodott a vadászok előtt, elriasztotta a vadat, nem lőhettek semmit. Hát végre aztán egy gyönyörű suhogó vesszőt törték le és Laczikával igen alaposan megizleltették.

— Ahá! Ahá! nevetett Roszcsonot Ferke. Hát bizonyosan még ma is ettől szikrázik a szemed. Laczi pajtás, így rajzoltad ezt a remek vadászképet. Bizony kár, hogy nem mégy többé a nagyverdőre a vadászokkal! Mi is veled mentünk volna. De már így nem láthatjuk valóságban, a mit oly szépen lepingáltál.

AZ ELSŐ SÉTA.

— Elbeszéli a kis Bibi cicza. —

(Hat képpel.)

LYEN szép tavaszi időben mindenki sétál, hát én is hogy ne sétáltam volna ki már egyszer valahára? Az első nagyobb sétám volt, de nem lesz az utolsó, ámbátor hogy nem egészen sikerült a kedvem szerint.

De ez nem csoda, mikor még soha sem jártam tovább a tornácznál. Mióta csak ide kerültem Irmácskához, — pedig még jóformán vaksi piczi cicza-baba voltam akkor — a világért nem eresztett ki a házból. No, nem haragszom érte, mert csupa szeretetből tette, féltett, hogy még kicsi vagyok, bajom eshetik, ha az udva-

ron azokkal a goromba kutyákkal találkozom. Nem is volt rossz dolgom, mindig volt tejezske a csészében, ölben hordoz-

tak, a divánra fektettek s nem cseréltem volna akár egy kis király-kisasszonnyal sem.

Végre is azonban ennyivel nem lehet örökre beérni. Szét kell nézni a világban, mikor oly szépen süt a nap, mindenki a szabadba siet s ajtót, ablakot tárva hagynak. Engedelmet sem kértem, hanem megindultam. Irmuska meglátott.

— Hova, hova, Bibi? Nem szabad kimmenned!

De a mamája közbeszólt:

— Engedd, hadd menjen. Már nem olyan kicsike, hogy vissza ne találjon. Hadd ismerkedjék meg az udvarral, kerttel. Nem tarthatjuk mindig a szobában.

Örömmel hallottam ezt a biztatást. Csakugyan, nem vagyok már olyan kicsiny, hogy ne járhaszak a magam orra után.

Legelőször az udvaron néztem szét, de ott nem sok érdekeset találtam. Besétáltam tehát Irmuska után a kertbe s alig

hogy beléptem, valami meglepőt pillantottam meg. Mintha gombolyag mozgott volna ott, a maga erejéből. Nagyon lassacskán mozgott, de mégis mozgott. Mindig

szerettem gombolyaggal játszani, hát persze oda siettem.

— De furcsa gombolyag, mondám csodálkozva. Ni, az alján talpa van, ennek a végiben meg két szarvacskája. Irmuskának nincs ilyen gombolyagja.

Hát ekkor mi történt! A gombolyag megszólalt:

— Nem vagyok én gombolyag, te oktondi kis cicza, hanem csiga-biga vagyok.

— Örvendek, hogy van szerenésém megismerkedhetni csiga-biga urral. Ha ráér, játszhatunk egy kicsit.

Mindjárt meg is akartam simogatni a szarvait, — hát ekkor meg milyen csoda esett! Alig nyultam hozzá, már nem nyultam semmihez. A szarvacskák eltűntek, csiga-biga ur is gyorsan eltűnt és a házikója belsejéből szólt ki:

— Nem vagyunk egymáshoz való játszótársak, cicza barátom. Nagyon hegye-

sek a körmöcskéid, én pedig nagyon csiklandós vagyok. Csak menj odább.

Megharagudtam és erősen hozzá kaptam a lábammal.

— Jösz ki mindjárt? Én játszani akarok!

Dehogy jött! Inkább nagyot lódult és elgurult a közeli árokba. No, ott is hagytam és odább sétáltam. Egyszerre csak valami tarka kis jószág lebbent el az orrom előtt, épp mint a hogy Irmuska szokott czérnaszálon papirdarabkát lebegtetni, hogy elkapjam.

— Ahá! No, ezt megfogom.

— Meg ám, ha tudsz, felelé gúnyosan a lebegő tarka jószág. Csakhogy mi pillangók szemes legények vagyunk ám. Téged pedig jól ismerlek, cicza barátom; a mit te a körmeid és fogaid közé kapsz, azt széttéped. No, hát fogj meg!

És egy bokor ágára lebecsátkozva, ott illegette-billegette magát.

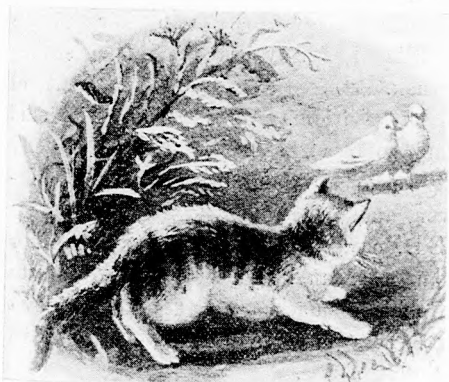
Bosszantott, hogy ilyen csöpp jószág gúnyolni mer. Jó ideig néztem, azon gondol-

kozva, megvetőleg odább sétáljak-e, vagy pedig tegyek kísérletet, hogy megfogjam. Ha nagyot ugrom, talán elérem. Tehát ugrottam nagyot. És — nem értem el semmit. Azaz, annyit elértem, hogy az orromat bele-szurttam egy tüskébe és ijedtemben úgy buktam vissza, hogy majd kitört a nyakam. Az a szélházi pillangó pedig csufolkodva szólt magasan a levegőben:

— Jaj, barátcskám, te csak olyanokat iparkodjál megfogni, a kik gyalogszerrel a földön sétálgatnak.

No jól van, hát meg is fogok valakit, akárkit, a ki élembe kerül. Hallottam én az öreg Bibi cziczamamától, hogy mi vitéz, furfangos vadászok vagyunk. Megmutatom mindjárt legelső kirándulásomon, hogy becsületet vall velem a familia.

Nem mentem messzire, már megpillantottam egy gyalog sétáló párt. Az ablakból ismertem őket, tudtam, hogy galambok, röpködni is tudnak. Mindegy. Mégis megcsipem őket. Óvatosan lappangva közeledtem

feléjük, meglapulva a bokrok alatt, hogy hirtelen rájok ugorhassak. De hát szabad tér közepén álltak meg, ki kellett lépnem

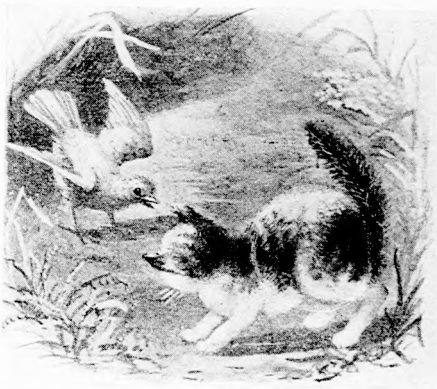
a bokor alól. Amint megláttak, az egyik nevetve szólt:

— Nézd csak, Tubicza, az az oktondi kis czicza milyen fontoskodva settenkedik körül-tünk. Ugy tesz a kis buksi, mintha meg akarna minket fogni.

— És meg is foglak! kiáltám hevesen.

— No, no, czicza! Mindenki csak olyanba fogjon, amivel meg tud birkózni. Mi szelid galambok vagyunk, az öreg Bibi cziczát nagyon tiszteljük is és szeretjük, ha mentül távolabb van tőlünk; de a magadforma aprósággal még el tudunk bánni.

Mérges lettem. Neki rohantam a vakmerő galambnak. Hát, képzeljétek! nem futott el, nem is engedte magát megfogni, hanem fölberzenkedett és hegyes csőrével a fejem felé kezdett vagdalni.

— Pusztulj, czicza, mert kivágom a szemedet!

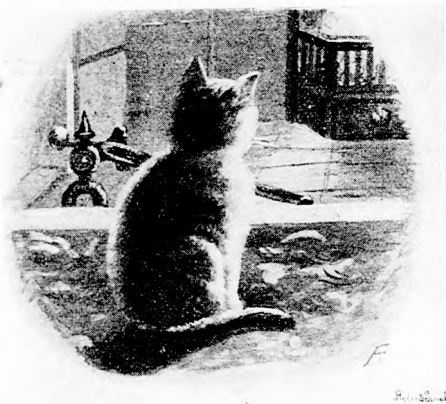
No, hát most már mit tehettem? Egy ideig bátran és vitézül helyt álltam, vagy ha nem álltam is, hát csak úgy oldalvást lépegettem hátra, amint az a veszedelmes madár közeledett. Végre is meggondoltam a dolgot.

— Az okosabb enged. Majd megnövök én még nagyobbra is, akkor kerülj aztán elém!

S megfordulva, ott hagytam a faképnél. Irmuska épp ekkor befelé indult a házba.

— Bibi, gyere be! Kapsz tejeeskét! Jöjj, cziczuskám!

Magam is megelégettem a sétát s hazatértem. Megezsonnáltunk és most pihenek és gondolkozom.

Hogy mit gondolok? Hát csak azt, hogy amíg kicsi vagyok, beérem a játékkal, mert hiába akarok erőmön fölül legénykedni, csak nevetnek és kifognak rajtam.

E L L A,

vagy

A MACSKÁVÁ LETT KISASSZONY.

Irta *Barabás bácsi.*

(Folytatás.)

V. Szomorú névnap.

MIALATT Ella mindig reszketve ült ott az ajtó előtt, megérkezett a két kis unoka-testvére, Mariska és Boriska, csinosan kiöltözködve, mindegyik egy-egy virágbokrétát tartva a kezében.

— A néni még nem kelt föl, mondá az egyik; majd később kívánunk neki boldog névnapot. De hol is van Ella?

— Ella kisasszony nyilván a szobájában lesz még, felelte a cseléd.

— Fogadni mernék, mondá Mariska, hogy még a himzésén dolgozik. Megjövendöltem neki, hogy nem készül el vele a néni nevenapjára. Az én himzett gallérom már egy hete kész.

Meg is mutatta a gallért, melyet maga himzett névnap ajándékol a nénike számára. És Ella mindezt látta: az ajándékokat, a bokrétákat, és szive fájdalmasan összeszorult. Nem rajta mult, hogy nem ünnepelhette ő is az ő szeretett édesanyját, mert bokréta és himzés rég elkészült ugyan, de nem hozhatta elő azokkal az ügyetlen czicza-lábaival.

Nagyon boldogtalannak érezte magát. Hanem mindez még semmi sem volt. De ebben a perczben mamája csöngetett s hogy Juczi, a szobalány, be akart hozzá menni, az öreg néni is elősietett.

— Ha a nagyságos asszony kérdezősködik Ella kisasszony után, mondá a szobalálynak, azt felelje, hogy velem ment el virágot vásárolni. Ah Istenem, Istenem! siránkozott a jó néni, belehal szegény testvérem, ha valami baj érte Ellát. Keresem, amig lehet.

Ella, megilletődve azon, hogy a máskor olyan szigorunak látszott néni ő miatta sir, elfeledte macska voltát s szólni akart hozzá, hogy megvigasztalja; de a néni ismét csak elázta.

Nem sokára az egész házban nagy zaj, neszelés támadt. Senki sem birta eltitkolni nyugtalanágát. Hollósyné asszony ugyanis nem látván a gyermekét és megütközvén

a zavart arczokon s a cselédek kitérő feleletein, gyanakodni kezdett. Itt valami történt. Itt valami titok lappang. Gyorsan felöltözködött és futott Ella szobájába, mert azt hitte, hogy a lányka beteg és ezt titkolni akarják.

Midőn Ella meglátta az ő drága édes anyját, szíve hevesen dobogott. Gyorsan utána futott, remélve, hogy a mama majd ráismer; de az öreg mopszli, amely soha sem hagyta el asszonyát, észrevette a cziczát s mérges ugatással úgy ráförmedt, hogy a szomszédból is mind előfutott a hány kutya csak volt. S mind egyszerre neki estek a szerencsétlen Ellának. Alig volt ideje felszökni a ház tetejére, ahová csak fáradságosan birt eljutni, mivelhogy még nem volt benne a mászás gyakorlatában.

A házbeliék lázas türelmetlenséggel lesték a néni visszatértét, úgy gondolkozván, hogy vagy visszahozza Ellát, vagy legalább hírt hoz felőle. Meg is jött végre, de nem hozta Ellát, még csak hírt sem felőle.

A mama síró hangon hívta leánykáját.

— Jőjj, gyermekem, édes Ellám! Ne szomorítsd meg a te szerelmes anyádat! mondá könyezve s össze futotta a szobákat, az udvart és a kertét, megkérdezett mindenkit, szana-szerte szalajtotta valamennyi cselédjét, hogy menjenek keresni Ellát. Azután vissza térve szobájába, görcsös zokogásra fakadt.

Amint az idő telt, úgy növekedett az édes anya nyugtalansága, kétségbeesése. Elküldött minden ismerősehez, rokonához, a bíróhoz és a szomszédokhoz is. — de senki sem tudott hírt adni Ella felől.

Hirtelen az ötlött eszébe, hogy az ő kis leánya valami borzasztó szerencsétlenségnek esett áldozatul: tűzbe bukott vagy az

ablakból zuhant alá, vagy a vízbe fulladt s csak titkolják előtte, hogy némi reménye legyen még, mely után előkészíthessék a szörnyű csapásra.

— Leányom, Ellám, édes gyermekem! kiáltozá. Ó, mondjátok meg az igazat! Vissza kapom-e? Ó, mondjátok! Mi történt vele? Az Istenért, ne titkoljatok el semmit!

És fájdalmas zokogással terült el a pamlagon s tördelte kezeit.

A szegény édes anya bizonyára sajnálatra méltó volt; de volt valaki még nagyobb sajnálatra méltó: Ella, a kis Ella, aki hallotta mamájának jajveszékelését és nem mondhatta neki: »Itt vagyok!« Nincs gyermek, aki úgy szenvedett volna, mint ő, mert látta, hogy édesanyja ő miatta hogyan kesereg. Ó, hányszor átkozta meg az ő tetszelgési vágyát!

Boldogtalanságában az jutott eszébe, hogy fölkeresi a bűvészt és könyörögni fog neki: adja vissza az ő előbbeni alakját.

A bűvész azonban eltűnt s vele együtt a tüzhely meg az üst is. Ella egész éjjel az udvaron maradt, szemben édes anyja szobájának kivilágított ablakaival s nézte a cselédségnek fel- s alá-surranó árnyait, amint ott sűrögtek az ő szeretett urnójuk körül.

Leste a kedvező pillanatot, mikor az ajtó nyitva marad és besurranhat az édes anyjához; de a mérges mopszli-kutya folyton ott örködött, fenyegetően és figyelmesen. Különben is Ella már veszteni kezdé minden reménységét, hogy mamája rá ismer-e még valaha.

Az az eszméje támadt, hogy megírja, mi történt vele s így csillapítja édes anyja nyugtalanságát. De nem volt mivel írjon:

sem papirosa, sem tolla, sem tintája. Megpróbált néhány szót a falra kaparni, de nem ért vele célzt. Egyébiránt ki is vette volna komolyan, ha a falra írva olvasta volna ezt a karmolást: »Kedves jó mamám, ne sirj; én macskává változtam.«

VI. Aki szereti a cziczát.

Másnap Ella attól tartván, hogy kizavarják a házból, hol legalább az a fájdalmas öröme volt, hogy anyjához közel lehetett: fölmászott a tetőre és átnézett a szomszédba. Amint itt szomoruan és álmodozva üldögélt, a szomszédház udvaráról ablaknyitást hallott. Oda néz s egy csinos szobát lát. Az asztalkán könyvek voltak elszórva, rajta virág-cserép állott. Ellának rögtön eszébe jutott a levélírás és elhatározta, hogy behatol a szobába. Először az ablakpárkányra ugrott; meggyőződván, hogy senki sincs benn, bátran leereszkedett s bemászott a szobába.

E közben egy darab tejes kalács, mely kiterített asztalkendőre volt téve, a földre esett. Ella tegnap óta nem evett. A kísértésnek nem tudott ellenállani. Megette a jókora kalácsdarabot.

Kissé megcsillapodva, a levélíráshoz akart fogni. Felugrott az író-asztal előtt levő karos-székre s a legelső tollal, mely elébe akadt, írni kezdett. De jaj! . . . csak keservesen tudta körmei közé szorítani a tollszárat s néhány vonást lekanyarítani. Mikor néhány szót oda karmolt, s el akarta olvasni, maga sem tudta kibetűzni. Csupa ákom-bákom volt az, nem bötü.

Megszontyolodva a balsiker miatt, eldobta a tollat és egész talpát mártotta bele a tintatartóba, hogy a karmaival irhasson. De máskép ütött ki a kísérlet,

mint ahogy várta: egy szó helyett egyszerre ötöt irt össze-vissza egybe-másba s olyan poczákat mázolt oda, hogy hizóknak is beváltak volna.

Már mind összekeverte az asztalon levő papirost, a karos-széket és néhány könyvet is, mikor megjelent az, aki ennek a szobának lakója volt. Egy magas, fiatal leány, körülbelül tizenhét éves. Meglepetve nézett az asztalra, ahol egy macska írásba volt elmerülve.

Ahelyett, hogy megharagudott volna, Katinka (így hívták a leánykát) el volt ragadtatva, hogy ilyen furcsa szokásu macskára akadt. Gyöngéden megsimogatta, megkínálta süteménnyel és a reggelijéről megmaradt tejjel. Ellának eszébe jutott, amit a mama gyakran mondott lecke-közben: »Valamikor még boldognak fogod érezni magadat, hogy írni megtanultál.«

De egyttal eszébe jutott az is, amit a bűvész mondott: »Mindaddig nem nyered vissza előbbeni alakodat, míg valaki azt nem mondja neked: »Ella, én megbocsátok neked!« Látván, milyen szokatlan jó bánásmódra talált, reménye föléledt, hogy egy napon majd csak rábírja a kedves Katinkát a szabadító szó kimondására: »Ella, én megbocsátok neked!«

(Folytatása következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 14-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

K A R
V I Z
V A S
L O M
K A S
L É P = **KIS LAP.**

Helyesen fejtették meg: Koritschner Margit és Iván, Loránt Ella, Harkányi Sándor, Stermeczy Lajos, Fleischmann Rózsa, Praznovszki

gett egy-
-másba s
hízóknak

alon levő
y könyvet
k a szo-
atal leány,
tve nézett
rásba volt

ott volna,
el volt ra-
ásu macs-
tatta, meg-
eggelijéről
be jutott,
tt leczke-
nak fogod
multál.»

is, amit a
m nyered
valaki azt
megbocsátok
n jó bá-
, hogy egy
Katinkát
»Ella, én

JEJTŐK.

4-dik szá-
tése:

S LAP.

Koritschoner
nyí Sándor,
Praznovszki

Jenő, Kövesy Rudi, Posner Oli, Zurányi Gusztáv, Práznovszky Iván, Keppich Irén és Vera, Robitsek Anna, Futtaky Ibolya, Kaufmann Oszkár, (kinek az írása? *F. b.*) Hollaki Leó, Miklós Berta, Zoltán és Géza, Klein Ignác és Árpád, Szarvassy Erzsike, Baumgarten Józsa, Belházy Vilma, Erdős József, Horánszky Pali, Michalik Ilonka, Kuthy Endre, Vanyek Olga, Schlesinger Ella és Malvina, Poppovits Lyubicza, Szabó Melánia, Beinbauer Irén és Rózi, Reichard Bella és Móríc, Pfeffer Veronka és Juliska, Mäder testvérek, Szeniczey Katicza, Takách Ilonka, Páskesz Ozili és Bella, Petőcz Gizi és Laczi, Pietsch Lajoska és Béla, Münnich Blanka, Szűts Elemér, Tobisch Ili és Irénke, Győry Ella és Szeréna, Pösztör Izabella, Hollaender József és Béla, Werner Ila, Divéky Adorján, Gerencsér Róza (a szombat helyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Polák Károly, Májercsik Annuska, Popovics Olga, Vermes Ervin, Herzfeld Paula, Mérey Ágosta, Gyémánt Ilona, Rosenfeld Imre, Guckler Rozália és Viktor, Ungár Béla, Kristóffy Erzsi és Andor, Steiner Boriska és Jancsi, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Denk Gusztáv, ifj. Gaál Gyula, Pecz Irénke, (Nem illik letépett darab papírra írni levelet! *F. b.*), Bárkány Margit, Geist Lili, Nagymáté Margitka, Benkó Jenő, Könyöki Ella, Frey Irma, Ausländer Iluska, Gonda Lajos, Ziperovsky Ilona, Fleischer Tihamér és Kornél, Móser Margit, Pruzsinszky Angusztá, Nékám István, Busay Gizike és Irénke, Engel Margit, Botka Irma, Haberfeld Margit, Spitz Regina, Hegyessy Gyula, Schwarz Magda és Béla, Kék Sarolta, König Dénes, Justh Ödön, Weber Della, Szabó Margit, Kövér Gyula, Miklós Jolán és Tibor, Végh Dezső, Misner Jancsi, ifj. Bolyó Károly, Neumann testvérek, Mandel Mihály, Springer Stefike, Kiss Sára és Lajos, ifj. Kossaczky Oszkár, Dudás György, Przybilla Jenő, Törő Gizella, Spitzer Ernő, Hunfalvy Livia, Szöllősy Aurél, Nagy Giza és Berta, Stephaich Ilona, Gergelyi Jóska, Dobrovits Margit, Deutsch Lajos és Kohn Irén (a bihar-diószegi izr. elemi iskola nevében), Pyber Margit és Béla, Richon Emma, Berger Lujza, Oláh Szidónia, Rosenberg Antal, Eötvös Helénke, Havas Margit, Vizslovsky Irmicza és Katicza, ifj. Tormay Béla, Fáy Erzsi, Pollák Jenő, Hauer Szeráfin és Lajos (Szeráfin-e vagy Szeráfiná? Mert az előbbi fiúnév, az utóbbi pedig leánynév. *F. b.*), Szél Piroska, Reitzner Lujza és Margit, Micsinay Margit, Takáts Klémike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtén-
tven, nyertesek lettek *Kristóffy Erzsi és Andor, Makón*, kiknek a jutalomkönyvet (*Gyermekhu-
mor*», összegyűjtötte *Forgó bácsi*) a kiadó-hivatal
megküldi.

A »Kis Lap« XLVI. köt. 13-dik számában
közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Nagy

Katinka, Erzsike és Sándorka, Kelemen Irma
és Béla, Schwarz Magda és Béla, Pyber Margit
és Béla, Pollák Jenő.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Ujabb adakoztak: Imrédy Kálmán gymná-
siumi tanuló gyűjtőivén: Imrédy Kálmán 20 kr.,
Imrédy Károly 20 kr., Imrédy Mariska 20 kr.,
I. V. K. 20 kr., V. H. K. 50 kr., I. K. K. M. B.
1 frt, N. N. 1 frt, Bart F. 1 frt, R. L. 20 kr.,
V. K. 1 frt. összesen 5 frt 50 kr.; Scheinberger
Gyuri 20 kr.; Barber Pál 1 frt; Nyáry Miklós
gyűjtése 2 frt (elhez járultak: Nyáry Miklós,
László és Ida egyenként 50 kr.; Osztoics Irén
50 kr.)

Köszönet a hazafias adományokért! Rendel-
tésök helyére fogom juttatni.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Misner Jancsi. Kérdésedre már a mult szám
megadta a választ, mert abban már kimutattam
az első adományt. Természetes, hogy az elhunyt
nagy férfiú emléksobrára szánt adományokat
készséggel veszem át és juttatom el a szoborbizott-
ság pénztárába. — **Laban Antal.** Sokad magaddal
vagy, kiknek az a kép nagyon tetszett s akik
buzgalommal és vidám kedvvel láttak hozzá, hogy
mentül szebben kifessék. Iparkodásodból ítélve,
fölteszem, hogy a tied a legjobban sikerültek egyike
lesz. — **Ungár Béla.** Nincs baj Görbén kezdted,
de idején észre vettél s egyenesen folytattad és
jól végeztél. Így csak dicsérhetlek. — **Z. J.**
Sátoralja-Ujhelyből küldött valaki ilyen betűk
alatt megfejtést. Csak azért veszek róla ebben a
rovatban tudomást, mert figyelmeztetni akarom
az illetőt, hogy az effélének semmi értelme nincs.
Névtelen megfejtők nem juthatnak a megfejtők
névsorába s aki nem akarja, hogy meg legyen ne-
vezve, fölöslegesen dobja ki a postaköltséget. Ha
azt a pár krajczárt valami koldusnak adja, jót
cselekedett volna. Kicsi dolog, de kicsi dolgokban
is értelmesen kell eljárni. — **Hollaender Jozsef
és Béla.** Olyanféle rejtvényt csak nagy időközök-
ben adhatok, mert szerfölött könnyű megfejtésében
csak a leggyöngébb kezdők találnak örömet. Beso-
roztam tehát, de megjelenésére várunk kell. —
Beinhauer Irén és Rózi. Szíves kérdésekre
szívesen felelem: Köszönöm, jól vagyok. Remélem,
ti is. — **L. I. Szolnok.** Az adományok kimutatá-
sa már a mult heti számban megjelent. Hogy az
előfizetés dolga hányadán van, arról a *kiadó-hiva-
tal* adhat felvilágosítást. — **Móser Margit.** Beteg-
ségedről sajnálattal, viszont fölgyógyulásodról
annál nagyobb örömmel értesültem. Iparkodjál
is, hogy egyhamar vissza ne kerülj az ágyba,
mikor kint olyan szépen mosolyog a tavasz! —
Kövér Gyula. A »tiz«-es feladványt meg fogom
rajzoltatni. — **Schwarz Magda és Béla.** Azt

irod, Magda leányom, hogy Béla bankódott, mert nem feleltem nagy igyekezettel irt levelére. Bánkódásra bizony nem igen volt ok. A esinosen, rendesen irt levelet meglegedéssel olvastam, de választ igénylő kérdést nem találtam benne, tehát nem is válaszolhattam. Ha újra kapok olyan csinos levélkét, újra meglegedéssel fogom olvasni, kivált ha még haladást is tapasztalok, ami az iparkodástól el nem maradhat. És ha lesz benne kérdés, mely feleletre alkalmas, felelek én. Bélám, neked is csak úgy, mint bármelyik kis olvasómnak, mert mind egyformán kedvelt kis híveim vagytok. — **Berkovits René.** Hogy »mind hamarább« közöljem rejtvényedet, annak nagy akadályja van: az, hogy olyan fajta nagyon sok van régebben besorozva. Te sem találnád igazságosnak, ugy-e, ha a tiedre később kerülne a sor, mint valamely még csak ezután érkezőre? — **König Dénes.** Nem egészen világos előttem, amit kérsz. Hogy a »Kis Lap« olvasói gyűjtsenek a Kossuth-szoborra és amit gyűjtöttek, küldjék neked? Miért? Ha gyűjtenek és nem akarják az adományokat a »Kis Lap« révén illetékes helyre juttatni, elküldhetik egyenesen a gyűjtő-bizottság pénztárához; de mért küldenék hozzád, akit nem ismernek? Vagy nem ezt gondoltad? — **Miklós Jolán és Tibor.** Ezekből bizony egyik sem vált be. Törjétek kissé jobban a fejeteket. — **Spitz Regina.** Persze tudom, hogy te is szeretnél szerencsés nyelő lenni. De te is, mint több ezer kis olvasótársad, ne épp a szerencse várásában, hanem a rejtvény és megfejtése okozta szórakozásban keresd a rejtvények és feladványok ezéjét. — **Nagymaté Margitka.** Örömmel üdvözöllek, mint olyan régi kedves kis hívet. A rejtvényt besoroztam a közlendők közé. — **Törő Gizé.** Örömmel látlak kis híveim sorában. Mint új kis olvasómat, szívesen felvilágosítalak, hogy a rejtvények megfejtését és általában mindent, ami a lap *tartalmára* vonatkozik, Forgó bácsihoz vagyis a *szerkesztőségnek* kell küldeni. Ellenben minden olyan ügyben, mely a lap anyagi részét illeti (előfizetés, eltévedt vagy elmaradt számok pótlása stb.) a *kiadó-hivatalhoz* kell fordulni. A szíves üdvözlötlet szívből viszonzom. — **Szöllősy Aurél.** Az a találos kérdés bizony nem jó. Mert német szót gondoltál magyar feladványhoz s már ez hiba; de aztán le is fordítod s megfejtésül e kérdésre: »melyik a legfurcsább német ur.« azt mondod: »Óra.« Persze, a német »Uhr« hangzása hasonlít a magyar »ur«-éhoz és ez megjárna megfejtésnek, ha német szó a mi magyar »Kis Lap«-unkban meg volna engedve. De mert talán magad is sejtetted, hogy ez nem szabad, tehát lefordítottad magyarrá. Ámde az »óra« szót hogyan lehetne vonatkozásba hozni a kérdéssel? Jobbat eszelj ki. — **Gergelyi Józsa és Imre.** Az épp olyan gazdag, mint szépen rendezett levélbélyeg-gyűjtemény dícséretére válik buzgóságtoknak és gondosságtoknak. Átadom annak a szegény sorsu fiúnak, aki gyűjti és hasznát

veszi. Imre sorait, melyek derék igyekezetről tanuskodnak, meglegedéssel vettem s a bennök kifejezett jó kívánságot viszonzom. Bizonyos vagyok benne, hogy minden újabb levele haladást fog mutatni. — **Strasser Julcsa és Henrik.** Hogy a hosszabb elbeszélés is, az »Ella« mese is megnyerte tetszésteket, kellemes elégtételemmre szolgál. A folytatás, ugy hiszem, még jobban fog tetszeni. — **Ausländer Huska.** Az a »rejtett mondat«, melyet legutóbb küldtél, bizony egy csöppet sem »rejtett«; kis olvasótársaidnak épp csak rá kellene nézniök s már végig olvasnák. Keress fogasabbat. — A találos kérdésekből egyik-másik közölhető, de a »rejtett nevek« feladványa nincs helyesen megszerkesztve. A betűket összegezni kell (pl. 4 a, 5 s stb.) s ugy adni fel a kérdést. Irásod ezuttal csakugyan kissé hanyag volt s erre nézve melegségem nem elég. Kétségkívül legelső kötelességed, hogy iskolai feladványaiddal foglalkozzál; de ha elkészültél velök s van időd levél írására, ez a levél is legyen gondosan és esinosen írva, nem pedig görbe sorokban. Jövöre, tudom, ugy is lesz. Ugy-e? Kérdésedre a válasz: esütörtöki napon, az esti órákban. — **Hunfalvy Livia.** Ej, ej, de tréfás vagy! Mert bizonyosan csak tréfából kéred, hogy a te nevedet huzassam ki. Komolyan ugy-e bizony nem tartanád helyesnek, ha egyik vagy másik megfejtő javára részrehajló kedvezéssel járnék el s nem a jó szerencse döntene, melyre mindnyájan egyformán rászolgáltak. — **Grünvald Hon.** Egyet fölhasználok belőlök. — **Vizslóvszky Irma és Katicza.** Hízegő soraitok bizony szinte elbizakodottá tehetnének. Azt nem is tagadom, hogy jól estek, mert fáradozásom legedesebb jutalmát kis híveimnek ilyen meleg nyilatkozataiban találok. Ami kérdéseket illeti: a »Kis Lap« immár huszonnegyedik esztendeje áll fenn s kezdettől fogva Fogó bácsi szerkesztette. Fogadjátok szíves üdvözlöttemet! — A »dörgedelem« kéréjének. Családi benső ügyekbe nem szabad beleszólni. Annak az indulatos, makrancos és illetlenkedő kis leánynak, hogy jobb utra térjen, nem nyilvános pellengér kell, hanem szigorú és következetes házi fegyelem. Ez kizárólag a szülék joga. — **Májercsik Annuska.** Azt igazán nem tudom meghatározni, mikor kerül a te rejtvényedre a sor. — **Kaczander Teresi.** Bizvást vigasztalóhatol, mert az olyan őszinte jó kívánság, mint a tied, soha sem jön rosszkor. Épp oly szívesen viszonzom! *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3.